

Моторошне сяйво

КУПИТИ

«Моторошне сяйво» — це захоплива готична детективна гра, що розгортається у вікторіанському Лондоні середини XIX століття. Зловісна суміш химерних таємниць, сирий середньовічний особняк, привиди, сек-ретні тунелі, зради, п'янка романтика — у цій книжці є все, що робить читання захопливим. Але головне тут — образ героїні, жінки складної долі, пов'язаної із кримінальним світом, яка заробляє на життя тим, що вдає досвідченого медіума й таким чином проникає в сім'ї, які нещодавно втратили близьку людину. Поки нарешті не настає момент, коли їй доводиться перетворитися із фіктивного медіума на справжнього детектива. Фінал роману канадської письменниці є настільки несподіваним, переконливим та ефектним, що читачеві залишається лише розвести руками.

Розділ 1

ЛОНДОН, ЛИСТОПАД 1852 РОКУ

— Добре що ви врешті-решт звернулися до мене, — сказала я. — Немає жодних сумнівів, що в цьому домі живе привид, який мучить усіх.

Зажурені обличчя одночасно повернулися до мене. Я стояла на порозі приймальні, учепившись у ручки своєї торби. Попри яскраве полум'я в каміні й дорогі меблі, відчуття затишку не виникало. Важкі завіси були запнуті, унаслідок чого кімната поринула в пільму. Жалобні вінки почали в'янути, проте запах досі був сильним, насичуючи повітря втомою та стражданням.

Найстарша жінка, місіс Хартфорд, сиділа біля вишуканого каміна. Вогонь тремтів, відкидаючи тіні, що стелилися по стінах, немов зіткані з павутиння примари. Прозора темна вуаль затемнювала її обличчя, залишаючи на видноті тільки підборіддя. Навіть із порогу я розгледіла кілька сивих пасм.

У протилежному кінці кімнати молодша жінка вмостилася на краєчку канапи, її шовкова спідниця торкалася підлоги. Вона пильно дивилася на мене, накручуючи на палець довге перлинне намисто й час від часу смикаючи його. Не дуже обачно, але, судячи з усього, то було не єдине її намисто.

Двоє джентльменів підвелися, щойно я увійшла. У кімнаті панувала така тиша, що я почула, як хруснули чийсь коліна. Вищий на зріст старший чоловік мав масивний живіт і сиві вуса. Молодший джентльмен був худим і білявим, елегантний костюм безформно висів на його тендітному тілі. Мені здалося, що ми приблизно одного віку. Коли я кивнула йому, він опустив очі долу.

Чудово.

Слуга подав місіс Хартфорд маленьку срібну тацю із моєю візитівкою. Вона підхопила її своїми довгими тонкими пальцями й піднесла ближче до очей. Перстень із дорогоцінним каменем і відповідний браслет замерехтіли у відблисках вогню.

Мої пальці міцніше вчепилися в торбинку. Це востаннє, пообіцяла я собі. У моїй пам'яті постала кімната: ліжко з товстою стьобаною ковдрою, гарячий чайник на столі, двері із замком, ключі від якого мала тільки я.

Ще один раз, і я довіку не робитиму цього.

— Есмеральда Хоутон, — прочитала місіс Хартфорд. Вуаль затріпотіла від її подиху. — Спиритистка і медіум.

Я зробила швидкий реверанс. Вона поклала візитівку назад і звела очі до портрета, що висів над камінною полицею. Рідня, мов по команді, простежила за напрямком її погляду.

Містер Хартфорд, здогадалася я. На портреті був зображений серйозний сивоволосий чоловік з ідеальною поставою. Однак його погляд був спрямований не на художника, а кудись убік, складалося враження, ніби він дивиться поверх плеча глядача. Я майже відчула спокусу роззирнутися і знайти об'єкт його уваги.

— Може, ми почнемо? — поквапив нас старший джентльмен. Він подивився на свій наручний годинник і примокнув. Можна багато чого дізнатися про мертвих, спостерігаючи за проявами скорботи їхніх рідних. Мене покликали до цього шляхетного дому з однієї причини, і я підозрювала, що про останнє слізне прощання не йшлося. Мені було байдуже, адже жадібні клієнти платять за сеанс так само, як і ті, що щиро горюють.

Я рушила до круглого столу посеред кімнати. Скинувши рукавички, я відкрила торбу й заходилася виймати й розставляти інструменти, як робила це безліч разів раніше. Поки я готувалася, за моєю спиною чулося шепотіння. Я вловила кілька фраз:

— Чи це допоможе?

— А це безпечно?

— Чи можемо ми їй довіряти?

Ставши навшпиньки, я глибоко вдихнула повітря через ніс і протягнула руку. «Води»,— попросила я, стараючись не привертати уваги до горбка на моїй лівій щоці. Мені подали кришталеву склянку. Занадто вишуканий предмет для повсякденного вжитку, недоречне марнотратство. Такими грошима я могла б заплатити міс Крейн за місяць винайму помешкання, і мені ще вистачило б на заміну моїх старих облізлих чобіт новими — блискучими, шкіряними, з масивними підборами, що не промокали б під дощем. Я обережно поставила склянку на стіл, помітивши свою територію. «Ходімо»,— запросила я всю родину.

Місіс Хартфорд першою вмостила своє худе тіло на стільці навпроти мене. Інші розсілися неподалік. Юнак приєднався до нас останнім. На його чолі виступили краплинки поту. Я побачила, що старший джентльмен і жінка з розумінням переглянулися.

Перед кожним стільцем я поставила невеличку запалену свічку в скляному ковпаку, що захищав полум'я від будь-яких рухів повітря. Трохи згодом поклала посеред столу маленьку оксамитову торбу.

— Жодних коштовностей,— мовила я, вказуючи на порожній мішечок. Молодша жінка не вагалася. Ба більше, її очі заблищали яскравіше, коли вона одну за одною кинула на дно торби всі свої прикраси: перлинне намисто й сережки з того самого ювелірного гарнітуру, простий срібний браслет. Місіс Хартфорд повільно крутнула перстень.

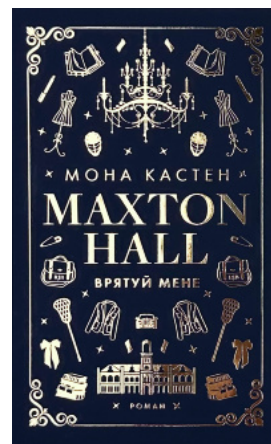
— Будь ласка, мамо,— попросила донька.— Метал може завадити встановити зв'язок із духом. Нам конче потрібно поговорити з батьком.

Один за одним я загасила всі каганці, аж поки єдиним джерелом світла не залишилися мої свічки й камін.

Рекомендована література

Палітурник

Макстон-хол. Книга 1:
Врятуй мене

Місто кісток

Дім між трьох світів

Іскра богів. Не кохай
мене

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ